

221

**EPICEDION
BEATIS MANIBUS
GOLTZIANIS,**

DICATUM

à

THEODORO CHRISTIANO PAULI, D.

**REGIOMONTI,
Litteris REUSNERIANIS.
ANNO MDCCXV.**

Ulicet Æthereis intentus Cantibus, omne
Humano expressum despicias ore melos:
TEq; Beatorum susceptum sedibus altis
Non humilis nostrinunc mage cura tenet;
Haud tamen ad tumulum, GOLTZI, reticere dolorem
Jure meum potero, mens neque grata sinit:
Cumq; Tuum celebrent mæstum tot Carmina funus,
Me fuerit solum conticuisse nefas.
Quinimo si hic obitus nulli lacrymabilis esset,
Solus ego hæc vellem funera corde queri.
Scilicet hoc de me meritis candore Beate es,
Ut nunquam possim non meminisse Tui.
Spiritus hic citius mortales deseret Artus,
Exuviasque suo pondere terra teget:
Nostra Tui fuerit quam Mens oblita vel unquam
Rara Tua integritas excidet ex animo.
Sed quibus extollam virtutes laudibus aptis,
Queis Tua præ multis vita decora fuit?
Quis digne memoret facundæ flumina Lingvæ,
Ad sacrum faceres cum pia verba gregem:
Utque Tuum solitus calamistris urere nunquam
Sermonem, pondus sic Tua verba dabant.
Tu Tibi commissâ multos statione per annos
Divini fidus Pastor Ovilis eras:
Donec ad extremum duri violentia morbi
Non magis hoc munus sivit obire sacrum.
Sæpe tamen Templum petiisti infirmus & æger,
Sic etiam spartæ nissus adesse Tuæ.

Quod

Quod licet ingratus digne haud agnoverit Orbis,
Hinc tamen in cælis præmiaplura feres.
Virtutes inter porro has non infima laus est,
Candoris nostro tempore rarus amor:
Et quod jucundum fuerit Tibi semper honestos
Officiis omnes demeruisse Tuis.
Denique quanta fuit placidæ constantia mentis,
Quæ Tibi supremum mansit in usque diem?
Quid Tua quod nullo patientia victa dolore,
Firma sed in Dominum spes pietasq; stetit.
Talem igitur raptum quis Te non defleat Orbi?
Ante cadis meritos Vir Reverende dies.
Te dolet amissum Lacrymis manantibus Uxor
Fæminei sexûs jure vocanda decus.
Te Nati plangunt gemebunda voce Parentem,
Illis quo fuerat carius orbe nihil,
Filius ante alios absens mæstissimus omnes
Afflicto nullum corde levamen habet.
Patris adhuc saltem mihi Lumina cara videre
His misero terris si licuisset ait!
Supremumque vale dictum morientis ab ore
Excipere ac madidis oscula ferre genis.
Sed nunc totus abis terris, nunquamque videndum
Te rapiunt oculis fata severa meis.
Namque tenebroso jam condita membra sepulchro,
Nota prius quam sit mors Tua facta mihi.
Nec minus hoc obitu Frater Germanus acerbo
Tristitiæ prodit plurima signa suæ.
Denique mæsta Soror pars conjunctissima nostri
Non falsis lacrymis ad Tua busta gemit.

His

*His anima Extincti placidâ turbata quiete
Visa ad mœrentes hæc mihi verba loqui:
Dogmata nos Christi prohibent lugere beatos,
Gentiles animos ista querela decet.
Non mihi divitiæ si dentur totius Orbis,
Ærumnas mundi rursus adire velim.
Nil mihi cum Mundo est ubi fœda calumnia regnat
Ipsis innocuis sueta nocere viris.
Nunc recreant animum cœlestia gaudia nostrum,
Hic metus excrucians, hic dolor omnis abest.
Tuque adeo nobis carissima portio quondam
Conjugis exemplum quæ potes esse probæ:
Quæque Tui nunquam curæ pertæsa Mariti
Mansisti ad summos officiosa dies:
Pone modum lacrymis & amarum deprime luctum.
Tunc Tibi cum vixi jure dolendus eram.
Sed postquam morbo mihi reddita vita molesta est,
Ipsa fuit nostri mors medicina mali.
Rara tamen pietas mihi quam post funera præstas,
Inter cœlestes hanc celebrabo sonos.
At Vos ô! mœsti, dulcissima pignora, Nati,
Vos jubeo lætos esse animoque bono.
Sancta DEI nunquam cum nos promissio fallat,
Præmia polliciti reddere digna piis:
Hinc si Virtutem colitis DOMINUMQUE timetis,
Ipse feret Vobis ut Pater alter opem.
Desinat ergo meo vester cum funere luctus
Hisque DEUS verbis pondus inesse sinat.*

